

BLUEGRASSOVÉ LISTY

členský zpravodaj Bluegrassové asociace České republiky

ročník XIX, březen 2014

Banjo Jamboree 2014 » Slovo předsedy
Rozhovor s Jaroslavem Žantou
Reno & Harrell na Banjo Jamboree 2014
30 let kapely Fragment...

číslo

1

Bluegrassová asociace

Co je Bluegrassová asociace ČR?

BA je občanské sdružení založené v roce 1995, celou organizaci řídí zvolené předsednictvo, současným předsedou je Petr Brandejs.

Co je cílem BA?

Cílem BA je, aby se bluegrassu dařilo v ČR co nejlépe; aby se rozvíjel, byl v kontaktu se zahraničím a co nejvíce se rozšířil. BA se také snaží zajistit co největší informovanost svých členů.

Jaká je činnost BA?

- » BA vydává Bluegrassové listy
- » BA spolupřřádá nejstarší evropský bluegrassový festival v Evropě, Banjo Jamboree
- » BA používá databázi členů k zaslání pozvánek na nejrůznější bluegrassové akce
- » BA pořádá výběrová kola na festival Banjo Jamboree
- » BA vítá další náměty svých členů
- » Internetové stránky BA jsou na adrese <http://bacr.czechweb.cz>.
- » BA vítá další náměty svých členů.

Členství v BA

- » Členství v BA je na kalendářní rok s tím, že kdo se stane členem do 30.6., zaplatí plný roční příspěvek 200 Kč, kdo po 30.6., zaplatí 100 Kč.
- » Pro kapely je možno využít institut kolektivního členství za 500 Kč, každý z kapely obdrží průkazku a bude dostávat vlastní výtisk BL (všechny výtisky budou zasílány na adresu kapelníka) a samozřejmě bude mít i všechny další výhody vyplývající z členství.
- » Dalším typem členství je pořadatelské členství za 500 Kč, pořadatel dává členům BA slevu na vstupném (min 10%, alespoň 20 Kč) na jím pořádaných akcích a uvede BA na plakátech; sám má zdarma zajištění inzerci svých akcí v BL (1 stránka v BL/rok/na

akci), na webu BAČR v dalších tiskovinách vydávaných BAČR.

- » Pro sponzory BA je určen institut doživotního členství za 5.000 Kč.

Všechny typy členství vyřizuje sekretář BA, který rovněž dojedná individuálně podrobnosti týkající se kolektivního, pořadatelského a sponzorského členství. Za člena je rovněž možno přihlásit se na některých akcích.

Výhody členství

- » slevy ve vybraných obchodech s hudebninami
- » zdarma Bluegrassové listy nejméně 4x ročně
- » zařazení do databáze členů – v případě zájmu možno e-mailem zasílat pozvánky na akce
- » možnost zapůjčení aparatury
- » sleva na vstupném na Banjo Jamboree a některé další festivaly a akce

Zájemci o individuální členství mohou zasílat peníze složenkou na adresu **BAČR, Hana Hyšplerová, Lipová 336, 50732 Kopidlno** nebo **převodem na účet: 108596029/0300**. Zájemce o ostatní typy členství prosíme o kontaktování Hanky Hyšplerové (kontakt viz níže), která s nimi domluví podrobnosti.

Můžete si z internetových stránek BA stáhnout formulář přihlášky (individuální nebo kolektivní) pro vytištění z Wordu a zaslání poštou. Přihlášku můžete vyplnit také pomocí našeho on-line formuláře.

Případné informace na tel. číslech členů výboru:

Hana Hyšplerová (evidence členů)

mobil: 739 449 631

(pokud možno odpoledne mezi 16–18.00 h),

e-mail: hypera.hana@seznam.cz

Petr Brandejs (předseda)

mobil: 777 122 569, e-mail: brandejs@seznam.cz.

Petr Gärtner

(šéfredaktor BL)

mobil: 737 971 477, e-mail: petrgartner@tiscali.cz

Obsah

Bluegrassová asociace	2
Banjo Jamboree 2014	3
Slovo předsedy	4
Rozhovor s Jaroslavem Žantou	6
Reno & Harrell na Banjo Jamboree 2014	13
Marty Godbey: Crowe on the Banjo, The Music Life of J.D.Crowe.	14
30 let kapely Fragment	15
Tříkrálový koncert Poutníků „Na Rychtě“ v Újezdě u Brna	18
Jitka Šuranská, Pacora Trio a Druhá Tráva na Musilce	19
Malina Brothers – Rychlejší koně	21
Pete Seeger (1919–2014)	24
Servis	29
Inzerce	30
Kalendář akcí	31

BANJO JAMBOREE 20.-21.06.2014

ČÁSLAV, AREÁL LETNÍHO KINA A KOUPALIŠTE – VODRANTY

RENO & HARREL (USA)

COP
POUTNÍCI
MONOGRAM
G-RUNS & ROSES
MAŇANA BG BAND
GRASSROAD
GIANT MOUNTAIN BAND
HANDL
BLACK JACK
BG BAZAR
WYRTON
THE JUMPER CABLES

VOJTA ZÍCHA & DRUHÁ MÍZA
LOG
BLUEREJ
FUNNY GRASS
BG CWRKOT
ALBUM
BEYOND BELIEF
SUNNY SIDE
A DALŠÍ.....

Slovo předsedy

Přátelé!

Podle vzoru EBMA jsme se rozhodli, že by předseda měl na začátek každých BL napsat pár slov pro vás – členy. Zde jsou.

Hned na začátek se musím přiznat, že minulé Bluegrassové listy jsem dočetl až na konci ledna. Jste na tom také tak? To je pořád nějaká práce, maily útočí každý den a tak člověk nakonec ani nemá čas přečíst si o tom, co ho zajímá nejvíc. Jestli jste na tom stejně, nebo jste minulé BL ještě ani nedočetli, i tak vám děkujeme za podporu. Občas něco o českém bluegrassu hledám na internetu a celkem často na mě „vyskakují“ odkazy na archiv BL. Z toho vyvozují, že snad hodiny naší dobrovolné práce zdarma nejsou zbytečné.

Občas se mě někdo zeptá, jak se bluegrassu u nás daří. Když se podíváte do kalendáře akcí, zjistíte, že se mu ještě nikdy lépe nedařilo. V prosinci jsme měli v Praze tři americké kapely na (jediném neněmeckém!) koncertu turné Bluegrass Jamboree. V březnu máme Bluegrassový Summit, kam přijedou bluegrassisti z celé Evropy + koncert legendárního Lonesome River Bandu. V dubnu bude v Liberci John Lowell s kapelou. Květen – obnovené Jamboree ve Strakonících s Nashville Bluegrass Bandem a v červnu vás čekáme na Banjo Jamboree v Čáslavi s úžasným hostem – kapelou Reno + Harrell, kde hrají (skvěle!) synové průkopníků tohoto žánru. A dlouhá

řada dalších festivalů, CD pilných kapel a jejich dobrá umístění v zahraničí, čtyři bluegrassové dílny ročně + Jam Classy podle Wernickovy metody atd. No, je to radost.

BAČR se snaží tohle všechno propojovat, pomáhat, kde se dá, a pokud možno o všem informovat. Tak bych vám v novém roce 2014 rád poděkoval za důvěru. Počet členů je pro nás pořád ještě signálem, že máme pokračovat.

Díky a hezký bluegrassový rok přejeme!
Petr Brandejs, předseda BAČR

Milí členové,

prosíme Vás, nezapomeňte si co nejdříve zaplatit své členství na rok 2014. Vašich dvě stě korun pokrývá náklady nutné na Bluegrassové listy, poštovné, kancelářské potřeby a webovou stránku BAČR. Veškerou práci věnujeme zdarma.

Děkujeme Vám za včasnou platbu

Petr Brandejs, předseda

P.S. Prosím zkontrolujte, zda náhodou nedlužíte členské příspěvky ještě za rok 2013.

Rost'a Čapek uvádí:

Lonesome River Band (USA)

handmade bluegrass instruments
Čapek
HAND MADE

Využijte jedinou možnost vidět slavnou kapelu mimo USA!

15. března 2014 od 17:00 a 20:30

16. března 2014 od 14:00

Hotel Pyramida, Bělohorská 24, Praha 6

**vstupenky v ceně 690,- až 990,-Kč
objednávejte na iva@capek.us**

www.capek.us

S vámi od A do Z

Allianz

České dráhy

SELECT
SUPPORTIVE

Děčdario
PLUKA F. HODKOVSKÝ

HAVEL HOLÁSEK
PARTNERS

muzikus.cz
DALÍ JSME HODBU DOHRMADY

ROZHOVOR s Jaroslavem Žantou

Jardu Žantu asi netřeba představovat, banjista, kterého jsem poprvé zaregistroval v kapele Modrotisk a jehož banjová práce šla vždycky lehce poznat. Celkem mě překvapilo jeho bluegrassové znovuzrození a razantní nástup s kapelou Handl, takže jsem ho rád vyzpovídal, také proto, že opravdu patří mezi pamětníky. Přeji příjemné počtení.

Začnu obvyklou úvodní otázkou: Jak ses, Jardo, vlastně k bluegrassové muzice dostal a kdy?

To se psal tak rok 1972. V Jablonci nad Nisou, mém rodném městě, bylo hodně aktivních muzikantů a tedy i skupin tohoto žánru, fungoval C&W klub. Navíc se zde pořádaly největší žánrové republikové festivaly, např. Country festival, Dvorana slávy, Dostavníky a podobně, což znamenalo možnost slyšet a vidět výkvět. Inspirací byly pro nás kapely jako místní Volupsije a Farmáři, nebo cizí Ohaři, Blátotlačky, Hráči, Průvan, Foucmouk, Bobři, Jezdci a mnoho dalších, které tady vystupovaly. Stačilo mi tehdy, že tam bylo pětistrunné banjo, zpívali česky a vícehlasně.

Můžeš vzpomenout na své úplné muzikantské začátky? Tvůj první nástroj bylo banjo?

Mamka nám zpívala vždy. Většinou to byly národní nebo lidové písně, ale v neuvěřitelném počtu. Doma byl po ní klavír, tak jsem začal v šesti letech s piánem v hudebce, ve třinácti jsem dostal kytarové, šestistrunné banjo. Od malinka jsme jezdili s bratrem Dušanem a rodiči na vodu (hlavně Lužnice, Vltava), kde se zpívalo a hrálo. Tam jsem někde poprvé zaslechl zvuk, který mně učaroval na celý život.

Doma jsme pak šli na koncert Zelenáčů s Marko Čermákem a nějak jsem tomu banju chtěl přijít

na kloub. Rychlost a přívál tónů mě fascinoval. Na to kytarové banjo to nějak nešlo dělat, tak mi všichni začali pomáhat shánět nějaký nástroj. Do bluegrassu podobně zblázněných kluků okolo mě bylo tehdy naštěstí víc a vzájemně jsme se posunovali. Víím, že první má pětka byla docela zoufalá. Krk měl díru a v ní byl houslový kolík, který neustále létal při sebemenším dotyku ven a ani křídování nepomáhalo, a o ladění nemluvě. Buben byl z tenorky a měl ještě lehce děravou oslí kůži. Spasování krku s bubnem bylo uděláno sekyrou, podivným šroubem a zbytek tvořily papírové podložky. Ale byl to ten nejlepší nástroj, protože jsem nic jiného neznal a byl můj.

Mé vybavení mělo také docela neuvěřitelnou historii. Prstýnky jsem si tvarově vyvíjel sám, piloval z mosaz-bronzového plechu, který používali v Elektropraze na výrobu zásuvek a vypínačů. Struny jsem si motal z modelářských drátů, které se prodávaly v Mladém technikovi za deset

korun asi sto metrů, v různých tloušťkách. Kapodastr na pátou strunu byla další kapitola. Ještě, že táta byl nástrojař, tak mi se všim velmi pomáhal, stejně jako bratr, který se tomuto řemeslu učil také.

Brácha je o tři roky starší a začal hrát v té době na kytaru. Abychom mohli hrát spolu, ale nebylo to stejné, mi naši koupili to kytarové šestistrunné banjo. Netrvalo dlouho a už jsme měli šestičlennou kapelu tvořenou kluky z okolí. Čas ukázal, že většina se později prosadila i dál.

V té době jsme nic na deskách ze Států neslyšeli, tak jsme poslouchali české kapely a nahrávali si přehlídky a festivaly na cívkáči. Pak jsme ale narazili na staršího kolegu, který měl přímý zdroj a zásoboval celé Jablonecko poměrně čerstvými nahrávkami skutečného bluegrassu. Já také postoupil a začal se učit soukromě na pětistrunné banjo u kolegy z Farmářů, Milana Bartáčka, který už měl Scroggsovu školu. To bylo štěstí, že jsem se dostal přímo ke zdroji a dobrému hráči.

Zkus přiblížit kapely, ve kterých jsi působil a případně své tuzemské vzory.

Kapely, které jsem zakládal nebo v nich delší čas hrál, byly: Toulaví hráči (1974–1978), kapela několikrát bojovala o vítězství krajských Portách, na celostátní to ještě nebylo. Ale užívali jsme si třeba na Banjo Jamboree v Kopidlně, kam jsme jezdili od 1974 pravidelně. Také jsem byl jednou vyhlášen a oceněn 3. místem v anketě o nejlepšího banjistu. Dělalí jsme takové bejkárny jako skladby provedené na 3 banja (Tomáš Slavíček, Robert Braun a já), kdy v závěru pak ještě Robert v botkách zastepoval. Instrumentálka na banjo byla povinná pro kapelu a samozřejmě každý rok byla nějaká nová, což byla otázka cti.

Rádiby (1978–1980), moje studentská pražská formace. Tam jsme se dali dohromady s Hon-

zou Žižkou (kytara, dnes Jan Zellen). Já přitáhl basáka Vítu Kadlčíka a nějak jsme narazili na Pepu Brázdu, který už s Krajanama nehrál a tak jsme měli dva v jednom, protože uměl na housle i mandolínu. Autorsky jsme byli vyfutrovaní, texty psal bratr Dušan. Strašně rychle jsme převzaté skladby dokázali zahrát, ale také si skládali své vlastní pecky. Natočili jsme desku z vlastních instrumentálních skladeb, která měla vyjít až v Kanadě, ale nějak z toho na konec sešlo. Škoda. Dva z nás pak emigrovali a tak jsem s Honzou Žižkou doplnili rozpadající se Chomouty.

Chomouti (1981–1982), z původní sestavy zůstali tři hráči: Aleš Holub – housle, Milda Totter – foukačka a Miloš Sommer – mandolína a sloučení bylo nasnadě. Sestavu doplnil Michal Petrov na baskytaru a jelo se. Repertoáry se spojily, takže krásné chomoutské zpěvy a k tomu nadupaná instrumentace s naším progresivnějším pojetím vystřelily kapelu k vrcholu amaterské československé bluegrassové scény. Stále se jezdilo do Kopidlna na Banjo Jamboree, do Borovan na Marathony, do Plzně na Porty, kde jsme pak v Bajkalu vydrželi hrát do aleluja a na mnohá další pěkná místa. Dostudoval jsem však ekonomii na VŠE a musel na vojnu.

Modrotisk (1983–1998), nejdříve jsme se jmenovali Jablonecký bluegrass band, ale tento název politicky neprošel a tak byl záhy přijat nápad Modrotisk, který si chlapci drží podnes, už víc jak třicet let. Já měl vždy blízko ke swingu a dixielandu a s Honzou Součkem (kontrabas) jsme si v tomto padli do noty. Baňour (Luboš Herman) se zas tak v té době tomu nebránil, bráchovi a houslistům to bylo trochu jedno. No a tak byl na světě „lázeňský bluegrass“. Melodická, měkčí podoba bluegrassu, podpořená dvojhlasem houslí, směřující k western swingu. Po pěti letech jsme ale nějak poznali, že to dál nepůjde v této sestavě a tak nastal přerod. Do kapely jsme přijali houslistu Karela Schreiberu a mandolinistu Oto Turka,

o něco později pak nastoupil na baskytaru Tomáš Drahekoupil. V této sestavě pak se hrálo deset let a byla to jízda mého života. Natočili jsme celkem spolu tři CD, sjezdili republiku i Evropu, hráli v rozhlase, estrádách v televizi a užili si krásné muzikantské roky plné čínorodosti a dobré hudby. Vždy jsme ale měli muziku jen jako koníčka, respektive koně. Já byl ženatý a v 1997 se nám narodilo třetí dítě. Abych nás všechny uživil, tak jsem dělal velmi náročnou práci (v bankách, pak firmách). Ale musel jsem se rozhodnout, všude jsem nemohl už být. Volba tedy padla logicky na umenšení záliby, to jest hudby, což pro mě znamenalo bolestný odchod z Modrotisku po patnácti letech, ale také obnovu vlastních sil. Časem se mi ale začalo stýskat po hraní v kapele. Tak jsem si postupně dopřál luxusu a nyní si držím tři zcela funkční party, kde každá hraje něco jiného a personálně nejsou nijak dublovány, až na mě. První je Handl a další dvě jsou:

Kaleidoskop (2001–2014), bráchova zábavová kapela, kterou si založil už v roce 1988, jak odešel z Modrotisku. Nejdříve jsem hrál zlehka jen na banjo, ale postupně bylo třeba vzít i klávesy. Dnešní Kaleidoskop je šestičlenná skupina, hrající živě na plesích a zábavách hudbu všech možných žánrů na dobré řemeslné úrovni. Pochopit a umět zahrát na klávesy pop, beat, rock a třeba rock'n'roll byla pro mě, bluegrassáka, velká výzva.

Swing Grass Revival (2007–2014), začaly mě zase svrbět prsty a chybět banjo. Dělal jsem tedy pokusy postavit si života schopnou partu, ale přes dva roky se nedařilo. Až teprve v roce 2007 se ustálilo obsazení Míra Šilhán – kytara, Venca Hroch – dobro a mandolína, Franta Lamač – housle, Dušan Zajíček – baskytara a já a začali jsme produkovat převzatou i vlastní tvorbu. Název kapely přesně vystihuje, oč se jedná – swingové skladby na bluegrassové nástroje. Pro mě paráda, protože tohle miluji. I tady, jak to

tak bývá, ale nastaly nějaké peripetie s obsazením a po pěti letech odešel houslista. Náhrada nebyla, tak jsme přibrali Ádu Štrejla na klarinet, saxofon a zpěvačku Radku Olšákovou na virbl. I ti však v loňském roce postupně nestíhali, až odpadli, jsme pracovitá parta a stále se učíme a hrajeme nové skladby. Naštěstí ale jsem se potkal v roce 2012 s Ivetou Růtovou (příčná flétna), která doplnila záhy sestavu Swing Grass Revivalu a zní nám to zajímavě, např. novátorský souzvuk dobra s příčnou flétnou je naprostá bomba (mám na mysli třeba skladby Jerry Douglase GRANT CORNER, LIAMAS DANCE a mnohé jiné).

Bluegrass určitě není a nebude většinovým žánrem, ale jeho obliba ve srovnání s jinými evropskými zeměmi je obdivuhodná. Čím si to jako pamětník vysvětluješ?

Ta obliba je podle mého žeň z dřívější setby, která začala už mezi válkami. Táborničení a trampování, osady, byl jeden silný zdroj a motiv. Česká muzikálnost plus hudební tradice swingové éry, zpívání umělých písní ve vícehlase s kytarou nebylo nic nemyslitelného. K tomu romantické představy o životě v nedotčené přírodě nebo někde na Divokém západě, to byl koktejl, který to spustil. Začali to trampíci, z těch starých bardů já si pamatuji písničky provedené už jen Setlery nebo duem Červánek. Ale vycházely zpěvníky Trampské písničky. Pak přišli folkaři a ti dělali buď zhudebněnou poezii, nebo rebelovali proti něčemu. V těchto dvou směrech šlo především o text, neboli také hlas, ale chyběla tu instrumentální kreativita. Mladochy tolik nezajímalo nějaké lkaní nad propastí, zpívané perfektním trojákem, nebo nárek osamělého rozedraného srdce, které musí zemřít, než začne nový den. Dravost a agresivita mládí šla ven přes nástroje, v našem případě přes bluegrassová banja, kytary a podobně. Mohli jsme se v tom předvést, ukázat co umíme, nikde žádné hranice a omezení. Tak to přišlo a to s velkou silou, která udělala tu

mohutnou vlnu popularity českého pojetí bluegrassu. Lidi v práci končivali do patnácti hodin a pak se mohli věnovat svým zálibám, většinou sportovním a kulturním, totéž celé víkendy. Koníčky nebyly drahé jako dnes a mohli si je dopřát každý, proto ta masovost. Na druhou stranu ale nešlo dělat všechno a výběr byl regulován. Tady u nás na severu měla problémy, co já vím, třeba skupina Dalibora Cidlinského V modrém stínu.

Můžeš trochu přiblížit Handl? O kapele je dost slyšet a sbírá jedno ocenění za druhým.

Pětistrunné banjo je doma v bluegrassu a tak vznikl Handl (2007–2014). Deficit jsem cítil, tak když jsme se jednou na zahradě bavili s Jardou Handlířem, tak jsme vymysleli udělat společný nový projekt = založit kapelu. On se uvolil hrát kytaru, přivedl Jaromíra Jandu (housesle, mandolína) a Lenku Krausovou (kontrabas). Já tomu vymyslel název, který byl posléze všemi přijat a tak vznikl Handl. Newgrassové pojetí žánru nám je blízké všem, autorské zázemí máme, technické vybavení (aparatura, nahrávací studio) a příslušné dovednosti k tomu potřebné jsou také doma, jak se říká. Postupně jsme tedy začali nabalovat repertoár a vystoupení, vše zcela od nuly. Problematický jsme měli v minulosti post mandolinisty, protože jsme chtěli hrát v pěti, ale také jsme potřebovali mužský vedoucí hlas. Naší vytrvalostí se začaly dostavovat úspěchy, např. jsme vyhráli v 2011 přehlídce Posvícení v modrém v Jablonci, v roce 2012 jsme obsadili v soutěži v La Roche ve Francii krásné páté místo, vydali jsme si CD a podobně. Koncem roku 2012 jsme prodělali krizi, která se vyřešila odchodem Jardy Handlíře z kapely. Měli jsme štěstí, protože se chvíli předtím natrvalo vrátil do Čech z USA můj starý kamarád a bývalý spoluhráč, zpěvák a kytarista Jan Zellen a byl volný. Radim Duda (mandolína) také znovu přijal nabídnuté místo. A pak se vlny začaly díť pro Handl nádherné věci. Postoupili

jsme na EWOB do Voorthuizenu v Holandsku a tam jsme v květnu vyhráli první místo z více jak čtyřiceti skupin s postupem na festival IBMA do USA v roce 2015. V srpnu pak jsme prošli sítím výběru a jeli znovu soutěžit na největší evropský bluegrassový festival ve francouzském městě La Roche sur Foron, kde jsme potvrdili svou kvalitu těsným druhým místem. Dosažené úspěchy jsou poděkováním za tvrdě odvedenou práci, jsou ale zároveň závazkem pro nás do budoucna. Zlepšovat je stále co. Nyní pracujeme na posílení repertoáru v angličtině, děláme si nové nahrávky na zlepšení prezentace, hrajeme a vystupujeme. Významnou akcí v dohledné době pro Handl bude hodinu a půl trvající večerní koncert dne 14. března 2014 pro účastníky konference Evropské bluegrassové asociace (EBMA Summit) v Praze.

Mohl bys přiblížit pro mne trochu tajemnou postavu kytarista Jana Zellena?

Jan Zellen je Jan Žižka, pražák, kytarista, který hrál se mnou ve skupině Rádiby a pak Chomouti. Pak v roce 1984 emigroval do USA a žil tam 25 let. Nechal se tam přejmenovat, protože to neuměli vyslovit, to jeho jméno. Když poznal americký život a místa, která toužil vidět, tak se nyní zase vrátil. Je ženatý s Američankou a mají dvě děti, z toho dcera s mámou jsou tady v Praze, syn zůstal ve Státech, v Nashvillu. Honza má americký pas, takže je Američan. Je to dobrý kluk a jeho život byl a je pestrý a pro náš bluegrass je to kvalitní figura.

To jsou zajímavé věci, zkusím si s ním letos na Banjo Jamboree popovídat. Patříš k pamětníkům prvních ročníků festivalu Banjo Jamboree, můžeš trochu zavzpomínat a přiblížit atmosféru té doby a začátky festivalu? A které zámořské kapely Tě tenkrát nejvíc ovlivnily?

Banjo Jamboree dříve a dnes? Banjo Jamboree v Kopidlně bylo zpočátku pro nás všechny, co jsme tam jezdili, hlavní akcí roku – Mekka československého bluegrassu. Na Portách se sice dobře hrálo, ale bluegrass nebyl až tak podporovaným směrem, protože přednost měla trampská píseň a folk a bluegrassové kapely končivaly v krajských kolech. Na Banjo Jamboree se ale sjížděli muzikanti z celé ČSSR, což bylo bezva. Většinou se hrály v počátcích vždy převzaté skladby, ať instrumentálky nebo česky zpívané písně, protože bluegrassovku tady ještě nikdo moc vymyslet neuměl. Repertoár se vybíral podle dominujícího banja. Nejdříve se hrál Scruggs, pak přišli melodiči Weisberg, Brickman, hlavně Carl Jackson, ale také Don Reno, nebo rychlík Larry Mc Nelly například.

S nástupem Tonyho Trischky a jeho skupin se obec banjistů začala zhruba v letech 1977–78 u nás dělit. Byli tradicionalisté, což byli většinou více zpívající kapely ve směru Seldom Scene, J.D. Crowe, Osborne Brothers, The Dillards, Country Gentlemen, Jim and Jesse a modernisté – newgrassáci, kteří hledali v hraní jiné rytmy, harmonie a spojení, včetně různých zvuků nebo efektů. Mně Trischka učaroval, ale ne nadlouho. Objevil jsem totiž Alana Mundeho, který mi hrál z duše. Jeho dokonalá melodika banjové hry mě na dlouho dostala. Také jeho kapela Country Gazette s houslistou B. Berlinem byla smřt'. Vždy jsem preferoval měkčí, melodičtější a harmonicky plnější odstíny bluegrassu. Toto období bylo ale dál překonáno nástupem Bely Flecka a Newgrass Revivalu. Tam je vše perfektní a těžko hrát a zpívat jako oni, ale všichni jsme to tady mnohokrát zkusili a budeme ještě zkoušet.

Ještě mám takovou otázku ohledně minulosti, jaké byly vztahy mezi kapelami a jak fungovalo třeba předávání hráčských zkušeností a figlů? Dneska je spousta literatury, instruktážních DVD a dílen, ale slyšel jsem různé zkazky.

Před těmi čtyřiceti lety žádné materiály, kromě nahrávek, moc nebyly. Můj učitel na banjo mi ukázal, vysvětlil a nechal opsat pár skladbiček ze školy Earla Scruggse a pak jsem se musel starat. Nezbyvalo nic jiného, než si vyhlédnutou skladbu schytat z mangetáku, což byl cívkáč s třemi rychlostmi posunu pásku. Při zpomalení šla tónina o několik oktáv dolů, ale jediné tak se z toho bručení dalo zjistit, co originál hraje za tóny. Na každém z nás pak bylo, aby si našel vlastní prstoklad a nějak to v tempu zahrál. Na Banjo Jamboree v Kopidlně byla většinou hlavní předváděčka. Ne, že by vysloveně nikdo nikomu nic neukázal, ale to bylo pouze při hraní někde pod stromem. Při vystoupeních jsi jenom registroval, že už někdo tvé vyhlédnuté skladby také občas hraje.

Já jsem trochu spolupracoval s banjistou Tomášem Slavíčkem, protože byl z Liberce, ale on byl technicky dále a furt v tom ležel. Když jsem se potřeboval dostat do singl stylu, tak jsem zase chodil za Lubošem Malinou, který mi ochotně ukazoval cvičení a techniku. Ale tento styl nebyl můj šálek kávy, protože jsem v těch postupech a improvizacích neuměl myslet, což bohužel trvá. Dobrá příhoda byla se skladbou od Alana Mundeho a Sama Bushe STYMIED. Moc se mi líbila a schytal jsem si obě sóla a pak skladbu hrál s kapelou. Byl jsem přesvědčený, že to tady u nás nikdo hrát nebude, protože v tom duchu moc kapel nehrálo. Jaké bylo mé překvapení, když za mnou jednou přišel Láda Ptáček z Copu a říkal, že ji také má udělanou. Tak jsme to porovnali a zjistili, že ji hrajeme velmi podobně, jen pár prstokladů je jiných. On ale tu skladbu do Copu nikdy neprotlačil. Ještě teď, když se potkáme, tak si ji zahrajeme, jen tak spolu, pro radost.

No a dneska je to zcela jinak, třeba můj poslední banjový žák Lukáš Balatka, tak ten když jsme něco si říkali, tak na další hodinu přinesl v tabulatuře zmiňovanou skladbu, kterou našel na internetu a stáhl. Takže posun vpřed je dnes díky tomu mno-

hem rychlejší, ale zase je méně času, takže je to asi zase 1:1. Stále platí, že můžeš být vybaven vším, ale když to nenamakáš a nepřetavíš svou osobou, tak je ti to k ničemu, ale to je obecně platné.

Jakou muziku rád posloucháš dnes a co bys doporučil?

Dnes je velmi mnoho skvělých kapel a individuálních hráčů nejen v USA, ale to bude na naši mládeži, co bude poslouchat, vybírat a hrát. Člověk se za svůj život někam technicky dostane, protože si dokázal vybrat, a tam pak nějaký čas zůstává, než to začne jít z kopce. Buď stále kopíruje, nebo začne skládat sám. Jiná cesta není a já dnes už preferuji to druhé. Já jsem Jarda Žanta a tak budu hrát jako Jarda Žanta. Každý at si hraje za sebe, vždyť hudba jsou také city. Není to dokonalé, ale je to moje a baví mě to. Důležité je ale najít si vyrovnanou partu spoluhráčů, kteří jsou filozoficky podobně naladěni.

A může porovnat tehdejší a současné festivaly? Letos bude už 42. ročník.

Dnešní BJ v Čáslavi je důstojným pokračovatelem tradice a skvělou příležitostí vidět a slyšet naše nejlepší kapely, které jsou ve srovnání s Evropou většinou na vyšší úrovni. Obecně jsem smutný, že se vytrácí z bluegrassu čeština a tedy sdělení obsahu písni divákovi je tím nejvíce narušeno, což je podstatné. Ale jaké si to uděláme, takové to máme.

Když už jsi to nakouzl, jaký máš vlastně názor na angličtinu v bluegrassu a nikdy nekončící spory, zda zpívat česky či anglicky? Na jednu stranu Tě mrzí vytrácení češtiny, na druhé straně posiluješ s Handlem angličtinu.

Já to mám zcela jasné. Písníčka je o textu a tedy je třeba zpívat tak, aby byl obsah pochopen a měl

lehkost básnických obrazů a rýmů. Hrajeme pro lidi a tedy u nás budu zpívat česky. Tím ale, že kapela jezdí koncertovat i do zahraničí, je už situace jiná. Standardem je všude ve světě pro bluegrass angličtina. To je trochu naše nevýhoda, protože i vlastní skladby pak je potřeba anglicky přetextovat, držet obě jazykové verze, oživovat frázování, výslovnost a podobně, je to totiž pro kapelu. Smekám třeba před Robertem Křesťanem, který to tak musí dělat už mnoho let a vše udržet v hlavě.

Jak vidíš budoucnost bluegrassu v příštích letech, ať už u nás nebo v Evropě či v USA?

V mládí jsem si říkal, že bych chtěl hrát na banjo jako ten a ten muzikant, ta a ta kapela. Cíle byly vysoko a většinou také daleko. Pak s dorůstáním vlastních dětí jsem poznal, že já nic nesvedu, když druhý chce něco jiného a je jedno, jestli je malý nebo velký. Každý jsme jiný. Z vlastních dětí jsem nenaučil hře na pětistrunné banjo nikoho, ale jak šel čas, tak za mnou přicházeli kamarádi, mládež nebo rodiče na radu, či s žádostí o pomoc. Tak jsem se vždy dotýčného na nějakou dobu ujal a předával své banjové poznatky v rámci možností. Když to spočítám, tak jsem vychoval asi jedenáct pickerů.

Bluegrass je obtížný žánr a snoubí se tam mnoho dovedností, které je potřeba zvládnout. To každý nedá, proto vydržet je tak těžké a namáhavé. Dnes už to není jednoduchá a prostá hudba. Je také málo potencionálních spoluhráčů pro kapelu v okolí. Já dnes učím na plný úvazek v ZUŠ na kytaru a vidím, jaká je struktura vyučovaných nástrojů, co si vybírají, čemu děti naslouchají a koho v hudbě obdivují. Nenařikám, že bluegrass je minorita, že o tom nikdo nic dnes neví, ba dokonce ani netuší. Když jsem byl malý, tak to bylo stejné.

Svým žákům občas hraji na banjo srozumitelné písničky a pochopitelné skladby a čekám, až se přijdou zeptat, co to je? Proč a nač? Doprovázím na banjo také dětský pěvecký sboreček, kam mi

chodí třicet děcek. Zatahují děti do hudby po svém a jak umím. Bluegrass si ale své nové nadšence v Čechách také nachází a drží. Svého posledního banjo žáka jsem úspěšně vypustil zhruba před dvěma roky. Nejsou jich tisíce, ale snad alespoň desítky. Záleží také na nás, o tom jsem přesvědčen. Živé a názorné předávání je nejlepší forma propagace. Řídím se heslem, že když přijdou lidi, tak akce se vydaří. Musí být komu hrát.

Na jaký nástroj dnes hraješ?

V současné době mám tři nástroje, všechno jsou to kopie Gibson RB3. Tím ale, že jsou od různých výrobců, tak je každé banjo trochu odlišné do ruky. Nejdéle (1984) mám banjo Ibanez světlé, které je univerzální a používám ho na cvičení, cesty do přírody a podobně. Pak mám banjo Průcha, od roku 1997. Tam jsem si dal snímač Fishman a honím to přes EQ šlapku do aparatury. Banjo využívám v Kaleidoskopu, nebo když hrají někde s bicími. Další banjo Lauer mám relativně krátce (2011), je půjčené na neurčito od kamaráda. Je to nyní můj závodní nástroj. Má lehce užší krk a tím jsem rychlejší a hbitější, což v Handlu potřebuji. Ale třeba uznat, že více není vždy lépe. Musím udržovat všechny nástroje stále, což je náročnější.

Trpíš také celkem obvyklou banjistickou nemocí, nutkavou potřebou stále banjo štelovat a ladit, aby mělo ten „správný“ zvuk? On to má asi každý muzikant, ale banjisté tím byli vždycky posedlí.

Banjo je prevít na ladění jako takové. Krátké doladění mezi skladbami při hraní je většinou nezbytné i u kvalitního nástroje. Tím, že mám více nástrojů, tak očekávám i odlišný zvuk od každého z nich. Ve hře je blána, struny, kobylka, které si můžeš nějak vzájemně kombinovat, a tím je dán okruh variant. Když se povede tyto komponenty vzájemně vyvážit, tak máš dobrý pocit a líbí se ti zvuk, jak banjo hraje. Když jednu věc změníš, tak většinou musíš zase udělat i jinde něco trochu jinak. A to stojí čas, protože musíš mít klid, a zkusit. Používá-li se snímač, tak je o problém více. Mnohokrát jsem si už říkal, že když jsem měl jedno banjo, tak mi bylo nejlépe, ale asi to je vždy jen chvilkové zjednodušení.

Díky moc za rozhovor

Já také děkuji a přeji všem bluegrassovým sympatizantům hodně krásných chvil a zážitků s touto hudbou.

V lednu 2014 se ptal Pavel Brandejs

Reno & Harrell na Banjo Jamboree 2014

Bluegrassová asociace ČR se každoročně snaží představit na Banjo Jamboree někoho z americké bluegrassové scény. V letošním roce se podařilo získat hosty nadmíru vzácné, kapelu Reno & Harrell. Začneme teď malým výletem do bluegrassové historie.

Bluegrassového průkopníka, banjistu, zpěváka, kytaristu a skladatele **Dona Rena** asi není třeba představovat. Jeho spolupráce s kytaristou a zpěvákem Billeem Harrellem začala v šedesátých letech minulého století. Poté, co v roce 1964 odešel ze zdravotních důvodů na odpočinek Red Smiley, nastoupil **Bill Harrell** na jeho místo a z legendárních Reno & Smiley & The Tennessee Cut-Ups se stali neméně legendární Reno & Harrell. Red se vrátil do kapely v roce 1969 a všichni tři spolu vystupovali až do roku 1972, kdy Red Smiley zemřel. Don a Bill pokračovali v koncertování až do smrti Dona Rena v roce 1984, Bill Harrell pak hrál dál se svou vlastní kapelou, vzhledem k věku stále řídčejí, až do roku 2009, kdy zemřel.

Synové Dona Rena, Ronnie, Dale a Don Wayne se v bluegrassu pohybovali celý život. Vystupovali spolu jako The Reno Brothers, v této sestavě jsem je viděl v roce 1993 na festivalu Frontier Ranch v Ohiu. Hráli příjemný, svižný bluegrass a dodnes slyším bouřlivý aplaus, pokud Don Wayne zahrál nějaké banjové solo „single stringem“, banjovým stylem typickým pro jeho otce. Ronnie Reno také dlouhou dobu hrál s Merle Haggardem a Osborne Brothers, dne má vlastní kapelu The Reno Tradition a úspěšný televizní pořad u Bluehighways TV. Dale a Don Wayne hrají v kapele Hayseed Dixie, což je hudebně těžko popsitelné, ale velmi zábavné uskupení inspirované kapelou AC/DC (včetně stejné znějícího názvu), na svých stránkách sami sebe popisují jako Rock-grass. Několikrát jsem měl to štěstí vystupovat s nimi na stejném festivalu a musím říct, že to byl pokaždé úžasný a rozhodně

také veselý zážitek. Méně fanoušků asi zná Mitche Harrela, který jde se svou kytarou a zpěvem ve stopách svého slavného otce. Všichni tři spolu každopádně vyrůstali a hráli od dětství.

Kapela se dala dohromady v roce 2013, kdy také nahrála své první CD „Reno Bound“ a podepsala smlouvu s nahrávací společností. Sestavu **Mitch Harrell** (*1963) – kytara, **Don Wayne Reno** (*1963) – banjo, **Dale Reno** (*1961) – mandolína doplňují **Ron Spears** na basu a **Robbie Wells** a housle. Všichni pánové samozřejmě také zpívají. Více podrobností o kapele včetně videozáznamů najdete na webových stránkách renoandharrell.com.

Návštěvníci letošního Banjo Jamboree se mohou těšit nejen na jejich večerní koncert, ale i na účast na odpoledních dílnách. Protože jde o generaci pickerů, která vyrůstala v rodinách otců – zakladatelů tohoto žánru, rozhodli jsme se uspořádat v sobotu dopoledne besedu, ve které bude kapela odpovídat na dotazy návštěvníků festivalu. Myslím, že se, vzhledem k bohaté hudební minulosti kapely, budeme mít možnost dozvědět leccos zajímavého ze zákulisí bluegrassové muziky a její historie v USA. Pevně doufám, že si Banjo Jamboree s kapelou Reno & Harrell všichni užijeme a nás tam bude opravdu hodně. Tahle hudební partička za návštěvu letošního ročníku opravdu stojí. Srdečně všechny zveme.

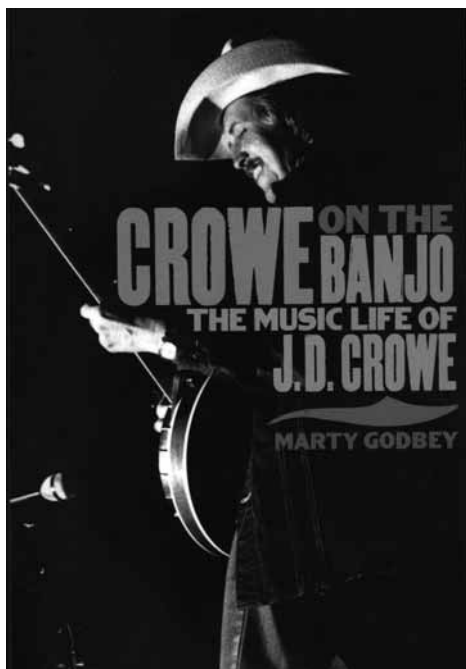
Za pořadatele BJ 2014 Pavel Brandejš

Marty Godbey: Crowe on the Banjo, The Music Life of J.D. Crowe

Psaní recenzí se už dlouho nevěnuji, protože mám obavu, abych někoho neurazil, což se mi bohužel několikrát podařilo. U této knihy je to ale naštěstí vyloučené. Jde totiž o velmi dobře napsaný hudební životopis jednoho z největších gigantů pětistrunného banja – J. D. Crowea.

Paní **Marty Godbey**, která bohužel nečekaně zemřela těsně před vydáním této knihy, byla zkušená novinářka, která žila (stejně jako J.D.) v Lexingtonu a sledovala jeho hudební dráhu zblízka více než 40 let. Pokrývá velice čtivým způsobem celou jeho kariéru od úplných začátků (hra na elektrickou kytaru, setkání s Earlem Scroggsem, duševní „nepřítomnost“ ve škole, podpora od jeho rodiny) přes všechny důležité body jeho kariéry. Popisuje nástup k Jimmy Martinovi, odchod od něj, hraní v Lexingtonském drsném klubu Martin's, profesionální angažmá v hotelech Holiday Inn a dalších, spolupráci s Doyle Lawsonem, Tony Ricem, Ricky Scaggsem, Keithem Whitleym a mnoha, mnoha dalšími. Z desítek rozhovorů, které autorka provedla (první s J.D. Crowem v roce 1976!), je v knize je obrovská spousta rozsáhlých citací všech Croweových spoluhráčů i mistra samotného, vše vhodně spojené autorčiným popisem situace, doby a všech jejich souvislostí.

Nemá myslím smysl, abych vám celou knihu převyprávěl. Snad jen několik možná překvapivých postřehů. Je neuvěřitelné, jak tvrdě např. J.D. (nar. 27.8.1937) pracoval – v hotelech hrával např. čtyři sety za večer, pět dní v týdnu. Zajímavé je, jak si to třeba Tony Rice pochvaluje – nemusel totiž chodit do práce, na rozdíl většiny bluegrassových hudebníků. To je další zajímavá skutečnost. Když např. Crowe hrál v 50. letech s Jimmy Martinem na Floridě v pořadu *Louisina Hayride* (1x týdně), pracoval zbytek týdne u benzinové pumpy, přestože Jimmy byl nejlépe placeným umělcem tohoto legendárního programu. Další věcí, která mi připomíná naši

situaci, je stálá fluktuace hudebníků. Většina lidí hrála s Crowem kolem čtyř let, někteří jen rok a výjimečně třeba 14 let (Bobby Slone na basu a housle). Nepočítaně bylo zaskoků: „Když Tonymu (Riceovi) zemřela babička, zavolal jsem Samu Bushovi, ať ani nejezdí domů pro košili a hned přijede hrát.“, říká J.D. Skoro všichni absolventi „Croweovi školy bluegrassu“ ho velice oceňují jako kapelníka a nenápadného a citlivého mentora. Tony Rice např. vzpomíná, jak špatný rytmus měl, když ke Croweovi nastoupil: „Měl kolem sebe takovou auru a jak jsme pořád hráli špatně, hrozně se zvětšovala!“. Všichni ho ale oceňují jako velice příjemného člověka, který měl sice zcela jasno v tom, jak má jeho hudba vypadat, ale prosazoval to vždy taktně a nenápadně. Všem odcházejícím pak přál všechno dobré, mnoho z nich se zase do jeho kapely vrátilo. Když si v roce 1989 udělal J.D. na cca tři roky přestávku, rozvážel pro poštu větší zásilky, což některé jeho obdivovate-

le šokovalo. On si však užíval klidu, aby o několik let později restartoval svou kapelu New South CDčkem *Flashback*.

Jedinou stinnou stránkou knihy snad může být to, že v ní není ani jedna záporná věc, která by nám toho „banjistu banjistů“ a zřejmě velikého gentlemana trochu zlidštila. Jak mě to ale třeba v Bluegrass Unlimitedu vždycky štve, tady mi to ani nepřišlo, protože informace jsou po čertech zajímavé.

Knižku koupíte na internetu jako „used“, tedy použitou, za cca 10 dolarů, i s poštovným vás přijde na cca na 500Kč. Pokud čtete anglicky (nebo chcete mít motivaci k učení:-) velice doporučuji. A teď si najdete na YouTube starého pána, jak mu to ještě v 70 letech jde. Zdá se vám to snadné? Zkuste to!

Petr Brandejs

30 let kapely Fragment

Jedna z nejúspěšnějších evropských bluegrassových kapel Fragment letos oslavuje 30. narozeniny. K tomuto slavnému jubileu se jejich členové, žijící ve třech státech – Slovensku, Česku a Tennessee a na dvou různých kontinentech, po dvou letech znova sešli – aby absolvovali devítidenní šňůru po střední Evropě. První vystoupení

bylo v Čechách na festivalu Malinkej v Podkrkonoší, následovaly čtyři koncerty v Německu, tři na Slovensku a poslední v maďarské Budapešti. Jela jsem se na ně podívat v úterý 26. listopadu do německého Langenau, neb z mé plánované cesty do Čech a na Slovensko v listopadu bohužel sešlo.

Napřed tedy trochu historie.

Bývalý banjista brněnských Poutníků Sváta Kotas se přestěhoval do Bratislavy a společně se slovenskými muzikanty založil v roce 1983 progresivní skupinu Fragment. Orientovali se převážně na newgrass a new acoustic music a později i bluegrass. Skupinou prošla řada špičkových českých i slovenských muzikantů. Ze zakládajících členů v ní dodnes zůstal pouze dobrista Henrich Novák.

V roce 1992 k nim ze skupiny Grasshoppers přišla mladičká zpěvačka Jana Doláková, studující žurnalistiku na Komenského universitě v Bratislavě. V té době hráli ve složení Sváta Kotas-banjo, Jirka Karas Pola-basa, Henrich Novák – dobro a Emil Formánek – kytara. Tato sestava záhy udělala díru do světa.

V roce 1994 natočili první, anglicky zpívané cédéčko s názvem Sunday Afternoon. Deset ze čtrnácti písní složili členové kapely a byla to bomba, jak v republice, tak v zahraničí. Druhé cédéčko s názvem Sny, tentokrát zpívané česky na sebe nedalo dlouho čekat a úspěch se opakoval. Se třetím, tentokrát minicédéčkem s názvem Little Dreams byl Fragment vybrán předvést svůj um v roce 1995 na IBMA showcase – předváděčku do Owensbora v Kentucky. Stejný rok se tam předvedla i Druhá Tráva Roberta Křesťana.

Fragment se záhy stal velmi žádanou skupinou na festivalech či v klubech ve střední Evropě, hlavně ve Švýcarsku i Německu. Jana byla oceněna mnohokrát jako zpěvačka roku jak na Slovensku, tak i v Čechách. Jen v Americe se divili, že má bluegrassová kapela zpěvačku, která na nic nehraje...

V roce 1998 Americká SPBGMA uspořádala svůj první evropský festival ve Vídni, jehož součástí byla soutěž o nejlepší evropskou kapelu.

Ze dvaceti kapel se Fragment umístil na prvním místě a součástí ceny bylo třítydenní hraní v USA v roce 1999. Zároveň byli s poslední nahrávkou One of These Days vybráni znova na IBMA Showcase.

V kapele se v mezičase vystřídal několik vynikajících muzikantů, ujal se jich americký manažer a na turné do USA jezdili skoro každý rok.

V roce 2000 začala Jana vystupovat s basketbalem a zahráli si znova na IBMA Showcases i Fan Festu v Louisville, Kentucky. Ten rok se jim dokonce podařilo vystoupit i ve slavné Grand Ole Opry v Nashville.

V roce 2002 od nich odešel Sváta Kotas a vystřídal ho Richard Ciferský.

V roce 2004 dostali titul nejlepší Evropská kapela na festivalech v Holandsku a jeli znova reprezentovat na IBMA do Ameriky.

To už si Janu delší dobu namlouval její nynější manžel, kytarista Stephen Mougín. Rok na to se přestěhovala do USA natrvalo a záhy se za něj provdala. Párkrát jsem tam Stephena dokonce viděla hrát s Fragmentem na jevišti. Od roku 2006 hraje ale napevno v kapele Sam Bush Band, případně v duu s Nedem Lubereckim nazvaném Nedski and Mojo. Ani Jana tam nelenoš, a hrála již s pěknou řádkou muzikantů.

V roce 2009 se jim narodil syn Sammy a žijí poblíž Nashville.

Poslední projekt, kterého se Jana zúčastnila je Box Set – album se čtyřmi cédéčky s názvem

The Daughters of Bluegrass – Pickin' Like A Girl. Je tam devětašedesát písní zpívaných stočtyřiatřiceti Dcer Bluegrassu a jsou tam zastoupené všechny současně americké zpěvačky. Autor-

kou, či spoluautorkou všech písní je Dixie Hall, manželka od legendárního Tom T. Halla.

Předloni Fragment absolvoval po letech, co Jana žije v Nashville znovu Evropské turné, a představili při té příležitosti první nahrávku v nové sestavě. Z původních členů tam zůstala jenom Jana a Henrich, vrátil se Richard Ciferský a nejmladším členem se stal vynikající multiinstrumentalista Ondra Kozák. S jeho příchodem získali také výborného zpěváka. (Někteří si ho snad pamatují z jeho první kapely Křeni. Hraje taky v kapelách G-runs & Roses, slovensko české East West (vítězná kapela z La Roche sur Foron) a na housle často hostuje s pražským Blackjack.)

K letošnímu výročí vydali další cédečko s názvem Fragment 30th Anniversary, kde můžeme slyšet průřez jejich tvorby za celá ta léta. Zastoupení jsou tam všichni ti, kteří s nimi za tu dobu hráli. Je moc hezké.

V Langenau nás všechny přivítal president Německé bluegrassové asociace Friedrich Hog a pak již se hlavního slova ujala Jana. Zahájili písničkou, kterou napsala naše kamarádka Becky Buller – IF YOU BREAK MY HEART. Následovala moje nejmilejší RUNAWAY KIND. Hudbu k ní složil ještě Sváta Kotas a otextovala ji, jako mnoho jiných Jana... Jedna písnička hezčí než druhá, mnohé z nich jsem slyšela poprvé. Snad jediná česky zpívaná byla VÚNĚ LĚTA. Nádherný byl duet s Ondrou Kozákem IN THE SHEANDOAH VALLEY OF VIRGINIA. Pochopitelně jsme měli možnost slyšet i několik super instrumentálek od jednotlivých členů kapely. Při Henrichově SWIMMING IN THE JORDAN, kde jenom dobro doprovázelo Janin zpěv nejenom mě naskočila husí kůže.... Moc se líbila i Ondrova MAYBE IN MY NEXT LIFE...

Jana nám prozradila, že jejím největším vzorem je Alison Krauss a na konec prvního setu nám zazpívala její STEEL RAILS. Slyšela jsem hlasy z obe-

cestva, prý na co jezdit do Ameriky na Alison Krauss s Jerry Douglassem, když mohou slyšet Janu s Henrichem a je to stejně krásné. To tedy byla pořádná poklona...

I další set uběhl jak voda. Snad největší úspěch měla píseň MIDNIGHT – další duet s Ondrou Kozákem. Obecenstvo je vůbec nechtělo pustit z jeviště. Po standing ovations následoval poslední přídavek ANGEL BAND. To mi připomělo, že jsem se původně na Fragmenty chystala 29.11. do Košic na 5. vzpomínkový koncert na Petera Dulu, spojený s předáváním jeho výročních cen.

Peter Dula – frontman skupiny Vesláři, aneb Rowers byl snad největší slovenská country hvězda, která se proslavila i v Nashville. Bohužel příliš brzo odešel do nebeské kapely. Bylo mu pouhých 28.let...

Toto smutné výročí ale znamená další vrchol kariery Fragmentu. Toho dne byli slavnostně uvedeni do Slovenské **Peter Dula's Country Music Hall of Fame** – Síň Slávy Jana Doláková-Mougin, Henrich Novák, Richard Ciferský, kapela Fragment a Dušan „Sony“ Dobiáš... Moc mě mrzí, že jsem u toho nemohla být...

Po celou jejich šňůru se o výborný zvuk a bezpečnou dopravu staral Jirka Elger ze Zlína. Díky jemu a všem členům kapely za nádherné hudební zážitky.

Jana se synkem Sammym je již zase zpátky v Nashville a nechá všechny moc pozdravovat.

Ahoj Lilka 7.12.2013

Tříkrálový koncert Poutníků „Na Rychtě“ v Újezdě u Brna

S loňským rokem jsem se loučila na koncertě Druhé Trávy a ten nový, letošní, jsem přivítala s Poutníky 5. ledna 2014. Měla jsem fakt štěstí, během týdne v Brně vidět obě své nejmilejší kapely. Krásně vyzdobený sál restaurace Na Rychtě se začal plnit už ve tři odpoledne a půl hodiny před koncertem bylo úplně plno.

Úderem čtvrté nás přivítal pan starosta a na scéně se objevila skupina Poutníci. Kapelník Jirka Karas Pola nám prozradil, že právě začínají svoji 44. sezónu. Byl to poslední koncert na jejich šňůře nazvané Country Vánoce, kde představili a během které pokřtili své stejnojmenné, zatím poslední, čtrnácté cédéčko. Nachystali nám opravdu bohatý program. Jako první zazněla vylpalovačka LITTLE MAGGIE, ve které se předvedl nejmladší člen, ostravský kytarista a nynější hlavní zpěvák Kuba Bílý. V jeho podání zazněla i Křesťanova UKOLÉBAVKA PRO MILENKU a mnoho dalších. Pochopitelně hlavně v instrumentálcích excelovali kytarista a mandolinista Honza Máca a banjista a dobrista Peter Mečiar. Kapelník a basista Jirka Karas Pola nás během celého večera obveseloval veselými historkami a také nám zazpíval několik písní, jako třeba WAYFARING STRANGER či TELEGRAFNI CESTA. Nálada byla výborná, pan starosta jim jako dar věnoval čtyři flašky místní meruňkovic. Po veselé první části večera následovala ta hlavní, vážnější, vánočně laděná. I ta ale začala vesele. Hoši vytáhli CD *Country Vánoce*, buchl šampus a cédéčko bylo pokřtěné. Připili si, ať se dobře prodává a zbytek šampaňského poslali do hlediště.

Vánoce končí oficiálně na Tři Krále, v jejich předvečer jsme tak měli možnost slyšet většinu nádherných písniček a koled, které na něj nahráli.

Zahájil Kuba Bílý písní VÁNOČNÍ z repertoáru Fešáků. Karas nám zazpíval NA VÁNOCE RANO od Pepy Šimka, Kuba se zasníl o VÁNOČÍCH BILÝCH, následovala nádherná anglická WHAT CHILD IS THIS a německá TICHÁ NOC. Protože k Vánocům patří také vážná hudba, měli jsme možnost poslechnout si vynikajícím zaranžovanou první větu koncertu cyklu ČTVERO ROČNÍ OBDOBÍ od Antonia Vivaldiho – Jaro. V hledišti by bylo slyšet spadnou špendlík a následující bouřlivý potlesk div nezbořil dům. Pro většinu obecnstva to byl vrcholný hudební zážitek, hoši zkrátka umí všechno. Následovala směs krásných českých a moravských koled a PŮJDEM SPOLU DO BETLEMA si s nimi zazpíval celý sál.

Karas prohlásil, že k Vánocům patří i láska a proto na cédéčko zařadili nejúspěšnější poutnický hit všech dob, PANENKU. I tu si s nimi zpívali všichni. Obecnstvo je nechtělo nechat odejít a vytleskalo a vydupalo si pár přídavek. Jako poslední přídavek zazněla píseň Rolničky. Pan starosta jim znovu poděkoval a ještě jednou si všichni navzájem popřáli krásný nový rok. Bylo to nádherné poetické odpoledne. Dostala jsem od nich to pokřtěné cédéčko a klusala na večerní autobus do Brna. Hoši si teď užívají zasloužené kapelní prázdniny. Kéž by celý letošní rok probíhal tak harmonicky, jako tenhle pohodový Tříkrálový podvečer.

Lilka Pavlak
Brno, 18. ledna 2014

Jitka Šuranská, Pacora Trio a Druhá Tráva na Musilce

Konec roku v Brně nám připravil speciální hudební lahůdku. 29. prosince jsme měli možnost shlédnout nádherný koncert třech rozmanitých formací. Večer zahájila **Jitka Šuranská**, vynikající moravská houslistka a zpěvačka. Tato něžná blondýnka s temperamentem divoké kočky se představila sólově, jen se svými houslemi a přístrojem, který se nazývá loop-station a umožňuje jednomu člověku na pódiu vrstvit několik hlasů a tvořit tak před přímo před lidmi aranž písně. V první části nám zazpívala řadu prastarých moravských lidových písní ve své úpravě. Pro mě to byla premiéra. Jitku jsem slyšela jednou, kdysi před mnoha lety, když vystupovala s Jirkou Plocem. Už tehdy mi připadala bombastická.

V druhé části koncertu se k ní přidalo etno – jazzové **Pacora Trio**, se kterým v červnu roku

2013 natočila své debutové album *Nezachodí slunečko*. Fantastický houslista **Stanko Palúch**, starý kamarád ještě z dob Teagrassu, Fragmentu či Druhé Trávy navíc tenhle nosič produkoval. Poprvé jsem ho měla možnost zažít s jeho neméně špičkovými spoluhráči, moldavským cimbalistou **Marcelem Comendantem** a slovenským kontrabasistou **Róbertem Raganem**. Jejich hudbu se neodvažuji popsat či dát do nějakého šuplíku, musí se to slyšet. Je mi víc než jasné, že s ní sklízí vavříny na mnoha evropských jazzových i world-music festivalech. Je to zkrátka BOMBA!!! Přes uličku sedící známý Amík z Chicaga se nechal slyšet, že kdyby tak zahráli v Americe, tak lidi padnou na zadek... No, snad se tam brzo taky dostanou.

Ve třetí část večera nám **Robert Křestán a Dru-**

há Tráva představili své nejnovější cédéčko *Pojďme se napít*. Je pojmenované podle jedné z prvních Křesťanových písní ze sedmdesátých let. Napsal ji už ve svých sedmnácti letech, pro svou první kapelu Trapeři a snad nikdy neztratí svou aktuálnost. Pochopitelně ji hrávali a dosud hrají i Poutníci. Na cédéčku jsou i další písničky z těch dávných dob, většinou ještě nenahrané. Robert je rád zpívá, proto je oprášil a dal jim nový kabát za doprovodu Druhé Trávy. Celou nahrávku jsem sice ještě neslyšela, ale už se ni moc těším, protože navíc obsahuje ještě fotoalbum s fotografiemi.

Z mých oblíbených na něm jsou také poutnické hity *TAŽNÍ KONĚ* či *KOMU MÁM LHÁT*. Přeseň se zvláštním názvem *SRKALA MOŠT STÝBLEM TRÁVY* Robert kdy si objevil v knize *Americká lidová poesie*. Ta vyšla v šedesátých letech, obsahovala překlady amerických lidovek našimi předními básníky a těžili z ní nejenom Greenhorni a White Stars. Notový záznam tam chyběl a proto si ji Trapeři zhudebnili po svém. CD obsahuje i pár převzatých věcí

jako Claptonův *GOLDEN RING (CO UŽ JE PRYČ)*, Kristoffersonův *ROCK & ROLL TIME (CO DĚLAT MÁM)* a další.

Nejvíc mne potěšila má od Poutníků úplně nejmilejší, *O NADĚJI* s melodií Jirky Plocka. Slyšeli jsem ten večer spoustu jejich hitů, *JESTĚ NENÍ TMA*, *MARCIPÁN Z TOLEDA*, *TELEGRAPH ROAD* a spoustu dalších. Obecenstvo je pochopitelně nechťelo pustit z jeviště a museli párkrát přidávat. Poslední byla *PEACE IN THE VALLEY*.

Pak nám popřáli šťastný nový rok a spokojeně jsme se rozešli. Jako velké překvapení jsem tam potkala svou kamarádku Martinu Havlíčkovou z Chicaga, se kterou jsem se na podzim v USA minula. Koncertem zakončila svou návštěvu Česka a po koncerte odjízďela rovnou na letiště do Prahy. Kdyby byl ten nový rok tak krásný jako předposlední den v roce, to by byla nádhera!

Lilka Pavlak
Brno, 15. ledna 2014.

Malina Brothers – Rychlejší koně

Koncem ledna se široké veřejnosti představila unikátní hudební formace výjimečně nadaných bratrů Malinových – **Malina Brothers**. Na koncertním turné ve vyprodaných sálech osmi různých měst nám bratři představili a zároveň pokřtili své debutové album *Rychlejší koně*. Všichni čtyři se živí jako doprovodní hráči a ráda je přirovnávám je k nashvillským The Sidemen ze Station Inn. Perfektní muzikanti, kteří hrají s hvězdami folku, country a bluegrassu a když se někdy sejdou a zahrájí, je to malá senzace. Jejich repertoár je sestaven z písní, které odmalička poslouchali a dodnes mají rádi.. Kromě starých dobrých Greenhornů je to country, trampská muzika, swing, bluegrass a hlavně písničky jejich kamaráda Mirka „Skunka“ Jaroše. Tradičně, již od roku 1982, spolu bráchravé hrají na Boží hod v hospodě „Na Ostrovec“ u Pekla nedaleko Náchoda. Jinak moc příležitostí se vidat a společně si zahrát při jejich pracovní vytíženosti nemají. Jejich kamarádi je již léta přemlouvali, že by někdy mohli uspořá-

dat koncert v rodném Náchodě. Před třemi lety k tomu tedy konečně došlo a kapela byla na světě. Kvůli jejich brněnskému koncertu jsem zůstala v Česku víc než měsíc a moc se těšila na vystoupení na Dělnáku v Brně-Lišni.

Nejdřív vám je tedy představím a zjistíte, že jste je určitě jednotlivě viděli už v minulosti. Multiinstrumentalista **Luboš „Máča“ Malina** začínal s brněnskými Poutníky. V roce 1991 spolu s Robertem Křesťanem založili Druhou Trávu, kde je v současnosti kapelníkem. Vede ale i kapelu Malinaband, doprovázející kde koho. Posledních deset let spolupracoval s Pavlem Bobkem a natočil a produkoval s ním tři alba. Spolupracuje i se skupinou Garcia, Kon Sira, Wabi Daňkem, Peterem Rowanem, Tony Trischkou nebo Charlie McCoyem. To je mimochodem jediný zámořský host na křtěném cédéčku. Pochopitelně nemůže chybět ani v Křesťanových Traperech. Teprve tahle bratrská kapela mu ale dává prostor předvést se jako sólový zpěvák.

Kytarista **Pavel „Zajda“ Malina** hrával, zpíval a nahrával s Věrou Martinovou, Lenkou Filipovou, Waldemarem Matušskou, Pavlínou Jišovou, Fragmentem, Pavlem Bobkem a dalšími. I on je zakládajícím členem Druhé Trávy, v současné době hraje ve skupině Žalman & spol. a také opravuje hudební nástroje ve své prodejně v Písku.

Houslista **Pepa Malina**, jejich asi o dvacet let mladší bratr, hrával se skupinami Fifty Fingers, P.R.S.T. a s plzeňským Copem. Nyní je členem pražského Monogramu a příležitostně působí i doprovodné kapele amerického zpěváka a písničkáře Jimmy Bomezmana – Lazy Pigs. Také poměrně často hostuje v Druhé Trávě a můžeme ho slyšet na jejich nahrávkách s Peterem Rowanem, Tony Trischkou, Pavlem Bobkem, Věrou Martinovou a jinými, nedávno také vydal svůj debutový sólový projekt s názvem Časoběh.

Pavel „Pája“ Peroutka sice není jejich bratr, ale také pochází z Náchoda. Už na liduše se seznámil s Pepou. Začínal s pražskou bluegrassovou kapelou Monogram, potom se Zbyňkem Burešem založili Reliéf, v současnosti hraje se Spirituál Kvintetem. Doprovázel také různé americké muzikanty na šňůrách po Evropě a několikrát zaskakoval za basáka v Druhé Trávě. Nesčetněkrát byl oceněn jako basista roku. Luboš nám ale pověděl, jak na jejich pražském koncertě za nimi přišel Jiří Tichota a prohlásil, že jsou si ze všech bratrů s Pájou nejvíc podobní. Tak kdo ví.

Brněnský koncert zahájili bluegrassovou instrumentálkou od Billa Monroea SHENNANDOAH VALLEY BREAKDOWN. Přidali i jeho další skladbu, protože právě bluegrass je hudba, ze které vycházejí. Luboš nás všechny pozdravil, představil kapelu a zazněla titulní skladba křtěného CD – *Rychlejší koně*. Složil ji Tom T. Hall a česky otextoval jejich kamarád Mirek Jaroš, zvaný Skunk. S ním se seznámili v sedmdesátých letech na trampské osadě na Rábiši u Dvora Králové. Byla to velká osobnost východočeského trampingu

a složil spoustu písniček, z nichž některé, jako třeba Montgomery (Jižní Squadrona) či Guantanamo doslova zlidověly. Několik jich bylo natočeno na různých deskách, kterých se prodalo statisíce, bohužel s poznámkou autor neznámý. Když zakládali kapelu, tvořily právě jeho písničky základ jejich repertoáru. Zaslouží si, aby se na něj nezapomínalo. Většinu z nich již nazpíval s Malinabandem Wabi Daněk na svých dvou deskách, Nech ať svět se točí dál a Život běží dál. Ty nejmilejší z nich ale hoši zařadili i na své cédéčko. Ke Skunkovi mají silný osobní vztah, i když on v roce 1979 emigroval do Německa a, věren svým principům, se již nikdy zpátky nepodíval. Luboš s Pavlem ho ale sem tam navštěvují. Luboš nám pak zazpíval další jeho krásnou píseň A život běží dál.

Následovala nádherná instrumentálka FLOWERS OF EDINGBOURG (Edinburské květiny). Tuhle skladbu do kapely přinesl Zajda a Luboš v ní exceloval na irskou flétnu. Pak nastala očekávaná slavnostní chvíle a bratři se připravovali pokřtít cédéčko. Na podium si pozvali kmotra a nebyl jim nikdo jiný, než Lubošův spoluhrač již po víc než třicet let, Robert Křesťan. Ale nejenom Luboš, ale i ti další tři v minulosti hráli s Druhou Trávou.

Robert prohlásil, že je moc rád, že na stará kolena má konečně příležitost zažít Luboše jako sólového zpěváka, k čemuž Luboš poznamenal, že ho k tomu v Druhé Trávě nikdy nepustí. Robert bouchl flašku šampaňského, kapela si připila a pokřtěné cédéčko se rozletělo do sálu. Zbytek šampusu také nechali kolovat v obecnstvu. Kapela požádala Roberta aby si s nimi aspoň jednu písničku zazpíval a než odešel do zákulisí, zazněla velmi aktuální POJĎME SE NAPÍT. Zpěvu se ujal Pája Peroutka a předvedl nám pár věcí v angličtině. Jako poslední před přestávkou zazněla SKOČNÁ z Prodané nevěsty. To byla nádhera na druhou a lid se mohl upleskat.

Začátek druhé část koncertu hoši věnovali vzpomínce na Pavla Bobka, se kterým všichni spolupraco-

vali a který se před vánocemi bohužel odebral do nebeské kapely. Zazněly melodie *Dívka N, Nedělní ráno, Ruby* a Zajda nám zazpíval *Jackson*. Mnoho přítomných si utíralo oči. Pak nám Luboš zazpíval další nádhernou skunkovku *Lady Yesterday*. To je má nejoblíbenější, melodie na ni napsal Richard Friedman. Luboš také připomněl svůj největší banjový vzor – Tonyho Trischku, který ovlivnil bluegrassovou scénu nejen v Americe, ale i u nás. Luboš ho poprvé slyšel, když mu bylo dvacet a pak prý už neposlouchal nic jiného. Tak nám zahráli jednu z jeho instrumentálek. Pája anglicky zazpíval další krásnou píseň *When You Come Back Down* od Timothy Page O'Briena. Pak se kapela opět vrátila zpět do bluegrassové historie a zazněla instrumentálka *Foggy Mountain Breakdown*, o které Luboš prohlásil že může za to, že začal hrát na banjo.

V tom dávnověku již zůstal. Pověděl nám, jak, když mu bylo asi 13–14 let začal hrát na housle s náchodskou country kapelou Klidánko. S nimi hrávali také písničky další východočeské tramské osobnosti, *Standy Šandy*, zvaného *Huňáč*. Jednu z nich nám v původním znění zahráli, jmenovala se *Stín staré řeky*. Její text vyloudil mnohý úsměv na tvářích. O další písničce si prý taky dlouho myslel, že ji složil *Huňáč*, ale byla to taky skunkovka, o tragedii na šachtě McLaren v Kanadské Albertě. Zpíváme ji

i v Brně dlouhá léta, ale vsadím se, že většina tram-pů neví, kdo ji složil.

A dost nostalgje. Zazněla instrumentálka *Irish Banjo Medley*, která všem rozproudila krev. Zajda nám zazpíval o tom, jak utekl z domova, když byl ještě kluk a koncert se pomalu blížil ke konci. Ještě skunkovka *Nech svět ať se točí dál* a poslední měl být *Návrat od Míry Navary*, kde se zpívá: „Jen já s bráchou...“ Následující potlesk div nezbořil dům, tak se kapela pochopitelně vrátila a Zajda se nám předvedl s nástrojem zvaným autoharfa, který si přivezl z Ameriky. Nezapřelo se prý v něm jeho češství a zahrál nám na ní úvodní tóny Smetanova *Vyšehradu*. Kapela plynně přešla na *Home Sweet Home* a pak už byl opravdu konec.

Doma jsem si jejich *Rychlejší koně* hned pustila. Natáčeli ji u zvukaře Druhé Trávy Jirky Maška ve studiu Good Day Records. Nevyndala jsem ji z přehrávače do odjezdu do Švýcarska další den a bohužel jsem ji tam i zapomněla. Mohu vám je ale všem vřele doporučit, jistě se vám bude líbit stejně jako mně. Já se můžu jen těšit, jak si jejich CD pustím, hned až budu zase zpátky v Brně.

*Lilka Pavlak
Bülach, 2. února 2014*

Pete Seeger (1919–2014)

V pondělí 27. ledna 2014 zemřel v pozhnaném věku 94 let zpěvák, sběratel lidových písní, skladatel a muž, který stál v čele amerického folkového revivalu a který považoval lidovou hudbu za zásadní dědictví stejně tak, jako ji považoval za katalyzátor společenských změn. Jeho skon v newyorské prerbyteriánské nemocnici oznámil jeho vnuk Kitama Cahill Jackson (filmový dokumentarista a novinář). Vzhledem k tomu, že Pete Seeger bezpochyby nesmírně ovlivnil naši hudební scénu, včetně scény bluegrassové, pokusil jsem se z informací, dostupných především na internetu, sestavit jeho následující krátký portrét.

Peter Seeger se narodil na Manhattanu 3. května 1919 muzikologovi Charlesi Seegerovi. Jeho matka, Constance de Clyver Edson Seeger byla koncertní houslistkou a rodiče se později roz-

vedli. V době studií na Avon Old Farms, soukromé škole v Connecticutu, začal hrát na ukulele. Jeho otec a nevlastní matka, skladatelka Ruth Crawford Seeger sbírali a zapisovali venkovské lidové písničky stejně, jako to dělali folkloristé John a Alan Lomaxovi. Pětistrunné banjo, které se později stalo jeho stěžejním nástrojem, uslyšel, když ho otec vzal na taneční festival v Severní Karolině. Mladý Pete byl venkovskou tradicí okouzlen: „Líbil se mi ten pronikavý zpěv a energické tance“, říká ve své biografii *How Can I Keep From Singing*, kterou napsal David Dunaway. „Slova písní měla všechno ze života tam a jejich humor kousal a nebyl primitivní. Jejich tragédie byly skutečné, nic sentimentálního.“

Chtěl se stát žurnalistou a začal studovat na Harvardu, kde se dostal k radikálním tiskovinám

a vstoupil do Ligy mladých komunistů. Po dvou letech studia zanechal a odešel do New Yorku, kde ho Alan Lomax seznámil s bluesovým zpěvákem Huddie Ledbetterem, zvaným Laedbelly. Lomax také pomohl Seegerovi najít práci při sestavování katalogů a přepisu lidových písní v archivu amerických lidových písní v kongresové knihovně.

V roce 1940 na dobročinném koncertu pro sezónní dělníky z Kalifornie potkal Woodie Guthrieho, písničkáře, se kterým sdílel lásku k lidové hudbě a ambice politického propagátora. Cestoval s ním po Spojených státech, sbíral písničky a vybrušoval svůj styl. Cestoval stopem i na nákladních vlacích a učil se písničky. Do New Yorku se vrátil na konci roku 1940 a natočil svoje první album. On, Millard Lampell a Hays našli skupinu Almanac Singers, která zpívala odborářské a před napadení Ruska Německem také protiválečné písně v linii komunistické strany. Ke kapele se brzo připojil i Guthrie. Během druhé světové války se repertoár kapely proměnil ve vlastenecké a antifašistické písně, přinášející zájem publika i nejlepší časy ve vysílání celostátních rozhlasových stanic. Zpěváci byli ale pro své předchozí protiválečné angažmá objektem zájmu FBI a popularita skupiny postupně klesala.

Předtím, než se kapela úplně rozpadla, byl Seeger povolán do armády a přidělen k uměleckému armádnímu souboru. Během dovolené v roce 1943 se oženil s Toshi-Aline Otha. Manželka se stala jeho nepostradatelnou oporou a on sám jí nazýval „mozkem rodiny“. Po návratu z vojenské služby našel společnost People's Songs Inc, která předtím, než zkrachovala, vydávala několik let politické písně a pořádala koncerty. Začal vystupovat v nočních klubech, nejprve ve Village Vanguard v Greenwich Village a také se spolu s Paulem Robesonem (americký černošský herec, zpěvák a aktivista) zúčastnil předvolební prezidentské kampaně pro Henryho Wallace, kandi-

dáta za tehdejší Pokrokovou stranu USA v roce 1948. Za 1700 dolarů koupil sedmáct akrů půdy nad řekou Hudson v Beacon ve státě New York a na konci čtyřicátých let zde začal se stavbou srubu. Žil zde pak po celý zbytek svého života.

V roce 1949 Seeger, Hays, Ronnie Gilbert a Fred Hellerman začali vystupovat jako skupina The Weavers. Podepsali smlouvu s firmou Decca Records, kde byl hudebním ředitelem Gordon Jenkins, který také psal aranže pro Franka Sinatra. S jeho propracovanými aranžemi skupina nahrála repertoár sahající od If I Had a Hammer a jihoafrické písničky Wimoweh až k písni izraelských vojáků Tzena, Tzena, Tzena a oprášené verzi Leadbellyho Irene Goodnight. Na pódiu kapela hrála také řadu angažovaných písní. V roce 1951 a 1952 byli Weavers celonárodními hvězdami s písničkami na žebříčkách hitparád a angažmá v největších nočních klubech. Mezi jejich hity patřily písně Kisses Sweeter Than Wine a Guthrieho So Long a prodali odhadem čtyři miliony singlů a alb. Jejich komerční úspěch utlumilo, když v červnu 1950 vyšla vlivná brožura Red Channels, která uváděla umělce s podezřelými komunistickými vazbami. Mezi nimi byl uveden i Seeger, ačkoliv už v té době členem Komunistické strany USA nebyl. Později kritizoval sám sebe, že neopustil stranu ještě dříve, i když se nadále označoval za „komunistu s malým k“. V létě 1951 informace z Red Channels a úniky ze spisů FBI způsobily rušení televizních vystoupení. V roce 1951 vyšetřoval senátní podvýbor pro vnitřní bezpečnost kapelu Weavers pro rozvracení. V únoru 1952 vypovídal zakladatel společnosti People's Songs Inc. před Výborem pro vyšetřování neamerické činnosti, protože tři ze čtyřech členů Weavers byli členy Komunistické strany USA.

S úbytkem nabídek k vystoupení se Weavers rozpadli, i když v polovině padesátých let spolu ještě několikrát vystoupili. Poté, co kapela na-

hrála reklamní spot pro tabákovou společnost Lucky Strike, Pete Seeger odešel, protože nesouhlasil s propagací užívání tabákových výrobků. Vyloučen z možnosti vystupovat na celonárodní úrovni, vrátil se Seeger k sólovým koncertům na vysokoškolských kolejích, kavárnách, v kostelech, školách a letních táborech a obklopen mladými lidmi budoval folkové publikum (slovo folk má v Americe trochu širší význam než u nás, zahrnuje i lidovou a tradiční hudbu). Začal psát sloupky na pokračování pro folkový časopis Sing Out a hodně nahrával pro nezávislou gramofirmu Folkways, kde zpíval všechno, od dětských písniček až po hymnu ze španělské občanské války.

V roce 1955 byl předvolán před Výbor pro vyšetřování neamerické činnosti. Ve své výpovědi uvedl: „Necítím, že bych kdykoliv v životě udělal cokoli, co by mělo konspirativní charakter“. Konstatoval také, že: „Nebudu odpovídat na jakékoliv otázky týkající se mé spolupráce s kýmkoliv, na své filozofické nebo náboženské či politické přesvědčení, stejně jako na otázky týkající se voleb nebo na podobné soukromé záležitosti. Myslím, že je nevhodné klást takovéto otázky jakémukoli Američanovi a to zejména pod takovým tlakem, jako zde.“ Nabídl také členům výboru, že jim zazpívá písničky, na které je dotazován, což výbor odmítl. V roce 1957 byl obviněn z pohrdání Kongresem Spojených států. V roce 1961 byl za to dosouzen na rok do vězení, ale napřesrok odvolací soud rozsudek zrušil jako vadný. Po těchto obviněních byly Seegerovy koncerty často rušeny protesty členy Společnosti Johna Birche (John Birch Society – americká pravicová a konzervativní společnost pojmenovaná po americkém misionáři, zabitým čínskými komunisty) nebo dalšími pravicovými skupinami: „Všechny tyto protesty zvedly prodej lístků a udělaly mi reklamu zdarma“, řekl Seeger později. „Čím víc protestovali, tím víc lidí přišlo.

V té době začal folkový revival. V roce 1959 stál Seeger u zrodu legendárního festivalu – Newport Folk Festival. Verze Seegerovy Where Have All the Flowers Gone?, kterou nahrálo The Kingston Trio se dostala do Top 40 v roce 1962 a brzy následovalo umístění v Top 10 s písní If I Had a Hammer, kterou nazpívalo trio Peter, Paul and Mary. V roce 1961 podepsal Seeger smlouvu s velkou gramofonovou společností Columbia Records, stále ale nebyl vítán ve velkých televizních společnostech. Televize ABC vysílala začátkem šedesátých let pořad Hootenanny, který těžil z folkového revivalu. Seeger byl nejprve odmítnut, což se stalo příčinou bojkotu pořadu ze strany dalších umělců včetně Boba Dylana, Joan Baez nebo tria Peter, Paul and Mary. Televize nakonec nabídla Seegerovi účinkování, pokud podepíše slib loajality, což on odmítl. Dál cestoval po světě, zpíval a sbíral lidové písničky. V roce 1963 se vrátil do řad obhájců lidských práv, jejichž hymnou se stala jeho píseň We Shall Overcome. Stejně jako mnoho jeho dalších písní má i tato své tradiční kořeny. Základem jsou staré gospely, především I'll Overcome, hymna stávkujících tabákových dělníků, zpívaná během stávek v Jižní Karolíně. Pomalejší verzi, We Will Overcome zaznamenala od dělnice jménem Lucille Simmons Zilphia Horton, hudební ředitelka na Highlander Folk School ve městě Monteagle ve státě Tennessee, která pomáhala organizovat odborové hnutí. Ta také Seegera skladbu naučila a její verze byla publikována v People's Songs Newsletter. Pete Seeger změnil slova „We Will“ na „We Shall“ a připsal sloku „We'll walk hand in hand“. Písničku naučil zpěváka Franka Hamiltona, který se stal členem Weavers v roce 1962 a Guy Carawana, v padesátých letech hudebního ředitele Highlander Folk School, který píseň představil organizaci SNCC (Studentský výbor proti násilí) na jejím ustavujícím sjezdu. Autorská práva na skladbu vlastnili pánové Seeger, Hamilton, Carawan a slečna Harmonová: „V té době jsme jméno Lucille Simmons neznali“ napsal Seeger ve své autobiografii Where Have All the Flowers

Gone z roku 1993. Všechny autorské poplatky za skladbu jdou do nadace We Shall Over Come, kterou spravuje Highlander Research and Education Center a která poskytuje granty černošským organizacím na americkém Jihu.

Stejně jako mnoho další zpěváků starší generace se Pete Seeger cítil zrazen, když Bob Dylan oděl protest songy do elektrizovaného rockového kabátu. Poté, co se Bob Dylan objevil na Newport Folk Festivalu s hlasitým elektrizovaným bluebandem, někteří z návštěvníků pískali a objevily se zprávy, že Pete Seeger se pokoušel přesekat elektrické kabely sekerou. Svědci, včetně produkčního ředitele festivalu ale potvrdili, že tak daleko nezašel. Server nicméně později potvrdil, že ho nesmírně naštvala hlasitost hudby, následkem které nebylo rozumět slovům.

V roce 1964 odehrál několik koncertů i v tehdejší Československu. Pražské publikum prý tehdy přijalo písničkáře rozporuplně, hlavně kvůli jeho komentářům proti válce ve Vietnamu. Hudební publicista Jiří Černý, který se koncertu zúčastnil, na něj vzpomínal v roce 2009 v Hospodářských novinách: „Osobně jsem viděl Seegera naživo dvakrát. Poprvé v březnu 1964, kdy byla všechna jeho tři pražská vystoupení nabitá lidmi a očekáváním. Muzikantsky se překonával v lehkosti a přirozenosti; navzdory tomu, že po přeletu z Afriky okamžitě nastydl. Jakmile došlo k otázkám a odpovědím, začalo to drhnout. Od živého a necenzurovaného Američana jsme čekali vítr svobody a dostali jsme profesorské povívání folkloristických teorií. Pokud šlo o politickou atmosféru, Seeger očividně netušil, co to je lidová demokracie. I on se ovšem zhroutil, když policisté neurvale cloumali s klukem, který se jen uctivě přiblížil k Seegerovu autu.“ Jiří Černý pak pokračoval: „Na druhé setkání jsem si počkal 31 roků. Bylo to na festivalu Lidového umění ve Washingtonu. Je tady Pete Seeger, uctivě šeptali mladí pořadatelé. Zůstal štíhlý a vzpřímený. Už

jen vložit svou ruku do jeho banjové a kytarové mě hřálo. Pak jsme od překladů jeho písniček Jednou budem dál a Řekni, kde ty kytky jsou přešli na posametové české poměry. Buď vadila má angličtina nebo můj celoživotní antikomunismus, prostě jsem radši vycouval. Je to v něm jako v koze, zpražil jsem Seegerovo levičáctví.“ Pro úplnost je třeba dodat, že záznam z jeho koncertu vyšel v roce 1966 na gramofonové desce a dnes je i dostupný na internetu.

Když Spojené Státy rozdělil pohled na válku ve Vietnamu, Seeger napsal protiválečnou píseň Waist Deep in the Big Muddy, kde se v refrénu zpívalo: „The big fool says to push on“ (Velký blázen říká vytrvat...). Píseň zazpíval při nahrávání pořadu The Smothers Brothers Comedy Hour v září 1967, kdy se vrátil k práci pro televizi, ale byla vystřížena ještě před odvysíláním. Když Smothers Brothers seznámili veřejnost s cenzurou, Seeger se vrátil a znovu skladbu nahrál pro vysílání v únoru 1968.

Koncem šedesátých let začal Seeger s dalším nepravděpodobným projektem: plachetnicí, která vytáhla do boje za čistší vodu v řece Hudson. Kromě dalších benefičních koncertů sbíral peníze na stavbu Clearwater, třicetimetrové šalupy, která byla spuštěna na vodu v červnu 1969 s posádkou složenou z muzikantů. Loď se stala symbolem ochrany životního prostředí a výchovy. V květnu 2009, po desetiletích soudních sporů a bojů za čistší životní prostředí vedených Seegerovou neziskovou organizací Hudson River Sloop Clearwater, společnost General Electric začala s bagrováním sedimentů obsahujících PCB, které do řeky vypouštěla. Seeger s manželkou také pomáhali každoročně organizovat letní folkový festival pojmenovaný po lodi Clearwater.

V osmdesátých a devadesátých letech Pete Seeger pravidelně vystupoval s Arlo Guthriem, Woodyho synem a pokračoval ve zpívání a vy-

stoupeních na dobročinných koncertech. Přicházela uznání a ocenění. V roce 1972 byl uveden do Síně slávy autorů písní a v roce 1993 obdržel Grammy za celoživotní přínos. V roce 1994 obdržel cenu Kennedyho centra a od prezidenta Clintona medaili National Medal of Arts, nejvyšší ocenění, které může americký umělec získat. V roce 1999 odcestoval na Kubu, kde obdržel Order of Félix Varela, kubánské nejvyšší kulturní ocenění, za svůj lidský a umělecký boj za životní prostředí a proti rasismu. V roce 1996 byl uveden do Rock'n'rollové síně slávy (Rock and Roll Hall of Fame) v kategorii ranných vlivů. Arlo Guthrie měl na ceremonii proslov, Pete Seeger promluvit nechtěl, zato zazpíval hit Goodnight, Irene, při kterém ho doprovázeli Stevie Wonder, David Byrne a členové kapely Jefferson Airplane. V roce 1997 získal Seeger Grammy za nejlepší tradiční lidové album Pete a v roce 2009 za album At 89. V roce 2011 získal Grammy v kategorii dětská hudba za album Tomorrow's Children.

Pete Seeger dokázal vystupovat i v jedenadvacátém století, navzdory slábnoucímu hlasu, o to silněji s ním zpívalo publikum. Svě devadesáté narozeniny oslavil 3. května 2009 koncertem v Madison Square Garden, jehož výtěžek byl určen pro Hudson River Sloop Clearwater. Vystoupili na něm Bruce Springsteen, Dave Matthews, John Mellencamp, Joan Baez, Ani DiFranco, Roger McGuinn z kapely Byrds, Emmylou Harris a tucty dalších hudebníků. kteří mu chtěli vzdát poctu. V srpnu téhož roku byl opět v Newportu na padesátém ročníku Newport Folk Festivalu. Seegerova žena Toshi zemřela v roce 2013, několik dní před dovršením sedmdesáti let společného života. Oplakávali ji syn Daniel, dcery Mika a Tinya, nevlastní sestry Peggy, také zpěvačka a Barbara, osm vnoučat a čtyři pravnoučata. Seegerův nevlastní bratr, Mike Seeger, folklorista a interpret, zakladatel legendární kapely New Lost City Ramblers zemřel v roce 2009. Seeger zůstával celý život rozhodným optimistou. V roce 1994 řekl:

„Klíčem k budoucnosti světa je hledat optimistické příběhy a šířit je dál.“

Tolik ve stručnosti k životu muže, který se stal legendou a inspiroval i řadu českých kapel šedesátých let, například Rangers a třeba Marko Čermák ve své knize Poslední romantik popisuje, jak si stavěl pětistrunné banjo právě podle fotografií ze Seegerova pražského koncertu. Mně osobně, který jsem strávil půl života v reálném socialismu, trochu běhal mráz po zádech, když na mě začaly jednotlivé epizody Seegerova života politického aktivisty vykukovat z informací, které jsem sháněl na internetu. Těžko se ale dívat na svět cizíma očima, počítám, že si asi představoval socialismus nebo komunismus jinak, než jak jsme ho v realu prožívali my tady. Pravda ale je, že už zmiňovaná deska s jeho pražským koncertem patřila v countryové sbírce rodičů mé ženy k jehojoblovanější a konec konců, i takový anti-komunista, jako Jan Vyčítal, napsal text písničky „Když u nás Pete Seeger hrál“.

Přeložil a sestavil Pavel Brandejs

JOHN LOWELL BAND

USA

Bluegrass

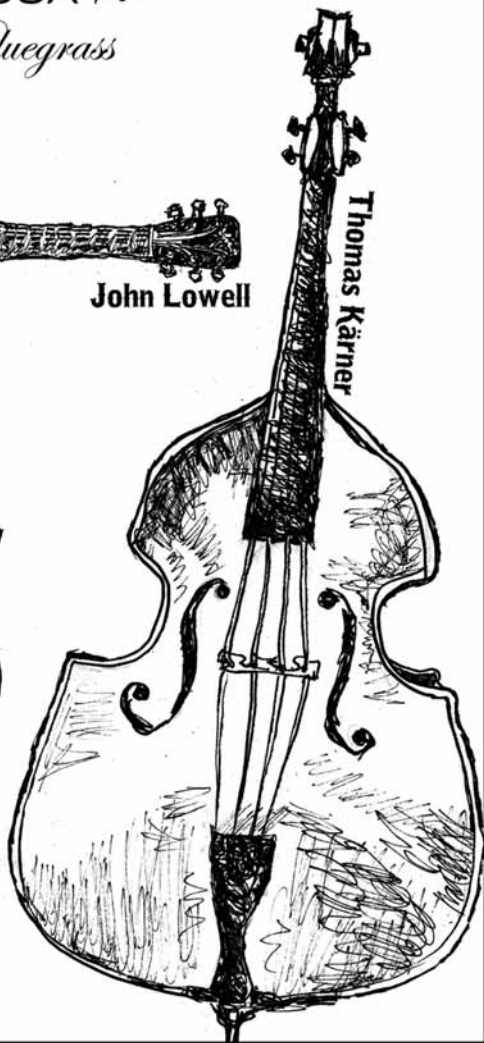
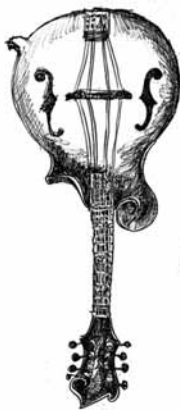

John Lowell

Julie Elkins

Tom Murphy

Thomas Kärner

úterý **29. 4. / 19:00** / Eurocentrum **Jablonec n. N.**

hosté **Flastr** **Nudličky**

Servis

- EBMA pořádá s pomocí Rosti Čapka a Iva Loukové **6. European Bluegrass Summit**. Podruhé se bude konat v Praze 14.–16.3. Více na www.ebma.org. Na večerním koncertu Lonesome River Bandu budou předány Evropský průkopník bluegrassu mj. Petru Kuklíkovi a Honzovi Macákovi (in memoriam). Cenu Evropská osobnost roku 2013 převezme Rosta Čapek.
- **9. zimní bluegrassová dílna** se bude konat v Novém Jičíně 4.–6.4. Vyučují např. Radim Zenkl (md), Honza Máca (kyt), Jirka Králík (housele), Peter Mečiar (bjo), Petr a Pavel Brandejsovi (bjo+bs) a Ondra Kozák, jehož třída byla již vyprodána. Více na petrbrandejcs.cz
- Připomínáme **stipendium EBMA** pro účast na zahraničních dílnách (2x 200 EUR). Kontaktujte Petr Brandejse: brandejcs.banjo@gmail.com.
- **První (a zcela plný) Jam Camp na Slovensku** proběhl 24.–26.1.2014 pod vedením bratrů Brandejsových a za skvělé spolupráce Martina Lacy v ARS studiu v Nitře. Petr O’Ruby připravuje několika-týdenní Jam Class v Praze; začíná 5.2.2014
- **27.1.2014 zemřel** ve věku 94 let legendární folkový zpěvák, skladatel, hudebník a sběratel lidových písní **Pete Seeger**, který svým vystoupením mj. v pražském divadle ABC v roce 1964 zásadně ovlivnil celou tehdejší českou scénu. Tento skvělý koncert je nyní volně ke stažení na adrese <http://genedeitchcredits.com/>
- Slovenský dobrista **Petr Szabados** natočil své sólové **CD s názvem Stroj času**.
- **Hlavním hostem Banjo Jamboree (20.–22.6.) z USA bude kapela skvěle hrajících potomků průkopníků bluegrassu Reno and Harrell.**
- **Kvintet Písek** dokončuje svou třetí desku „**Jedu tmou**“, na které bude 13 vlastních písní v češtině. CD vyjde vlastním nákladem a bude k dostání v Lyře a CountryHome a na koncertech kapely Kvintet a Votvírači.

Inzerce

- **Dobro Gibson F-60** Vyrobeno v USA. Dřevo žíhaný javor. Silný a vyrovnaný zvuk ve všech polohách. Perfektní stav. Cena 15 000 Kč (pod nákupní cenou). Cena je včetně originál pouzdra. DVD školy Jerry Douglass a Rob Ickes zdarma. Želízko, atd. na www.dobroshop.eu. chvatal-fast@seznam.cz, tel. 777 200 053, UL
- **Dobro Gann** Vyrobeno mistrem Gannem v USA, masivní kudrnatý javor, Quarterman rezonátor, pavouk #14. Výjimečná barva a síla zvuku srovnatelná se Scheerhornem. Zvuková nahrávka na YouTube, zadejte: Gann Curly Maple. Cena je včetně luxusního pouzdra TKL. DVD školy Jerry Douglass a Rob Ickes zdarma. Cena: 28 000 Kč. chvatal-fast@seznam.cz, tel. 777 200 053.

Kalendář akcí

ALBUM

- 22.03.2014 Bluegrass Fest. Restaurace U Lípy, Chomutov
 29.03.2014 Country bál s taneční sk. Devil's Dream, Liberec, restaurace U Košků
 18.04.2014 Velikonoční Country bál, KD Jirkov
 17.05.2014 II. Děčínské jaro-přehlídka, Děčín
 07.06.2014 Bluegrass Party 2014, Mlékojedy u Neratovic
 14.06.2014 Country-bluegrass fest no. X, Velichov u K. Varů
 21.06.2014 Banjo Jamboree 2014, Čáslav, letní kino

BLACKJACK

- 20.03.2014 Praha, U Vodárny (Korunní 75, Praha 3)
 20.06.2014 Banjo Jamboree, Čáslav
 28.06.2014 Oelegem, Belgie
 09.08.2014 Patsvinská nota, Pastviny

BG CWRKOT

- 16.05.2014 Plzeň (koncert)
 17.05.2014 Hradec Králové (koncert U Novotných)
 14.06.2014 festival Hubertka
 21.06.2014 Banjo Jamboree, Letní kino a koupaliště Čáslav – Vodranty, Čáslav
 09.08.2014 Bluegrass na Mlejně, Jandourkův Mlejn, Staré Hradý
 16.08.2014 Festival Kopidlna, Kopidlna
 18.10.2014 Festival Bluegrassové Žleby, Žleby

POUTNÍCI

- 18.03.2014 Strakonice, Rytiřský sál na hradě
 19.03.2014 Lišov, Klub Nanečisto vinárna Šantán
 20.03.2014 Plzeň, HiFi klub
 21.03.2014 Bělá nad Radbuzou, Klub P & P Kolkovna Country večery
 22.03.2014 Klatovy, Kulturní dům Country bál
 10.04.2014 Chrudim, Chrudimská Beseda
 11.04.2014 Konice, Sál zámku MKS
 17.04.2014 Brno, Onkologický ústav Žlutý kopec
 17.04.2014 Adamov, Sál MKS

- 18.04.2013 Ždírec nad Doubravou, Kino
 19.04.2014 Luhačovice, Hotel Ambra
 24.04.2014 Vrchlabí, KD Střelnice
 25.04.2014 Lázně Bělohrad, Areál lázní
 26.04.2014 Loděnice, KD Plzeňská Country bál
 03.05.2014 Sokolov, Festival Folková loděnice
 17.05.2014 Mohelno, Festival upřesníme
 30.05.2014 Slavkov u Brna. Koncert na zámku
 31.05.2014 Pozlovice, Hotel Ogar

BLANKET

- 05.03.2014 Divadlo Gong, host Twisted Timber Praha
 28.03.2014 Bluegrass Jičín
 15.05.2014 Saloon v modrém Mladá Boleslav
 24.05.2014 Jamboree Strakonice Strakonice

VOTVÍRÁCI

- 04.04.2014 Vlastiboř – Porta
 26.04.2014 České Budějovice – soukromá akce

KVINTET

- 21.03.2014 České Budějovice – DK Metropol muzikantský bál
 05.04.2014 Vlastiboř – kulturní dům Porta
 26.04.2014 Vodňany – DDM Westernový den
 13.06.2014 Týn nad Vltavou hotel Zlatá loď – letní plavba
 28.06.2014 Dub u Ratibořických Hor, Dubfestík
 26.07.2014 Ploukonice u Turnova, BG čtyřlístek

BG CWRKOT:

- 11.04.2014 Hradec Králové (koncert U Novotných)
 12.04.2014 Plzeň (koncert)
 07.06.2014 Nové Zámky (festival Zámocké Country)
 14.06.2014 Havlíčkův Brod (festival Hubertka)
 21.06.2014 Čáslav (festival Banjo Jamboree)
 05.07.2014 Chomutov (festival)

Uzávěrka BG listů č. 2/14

je 30.04.2014. Informace o svých akcích a články do listů můžete poslat **Petru Gärtnerovi** na e-mail petrgartner@tiscali.cz. Redakce si vyhrazuje právo vaše příspěvky podle potřeby upravit. stane-li se tak, tento fakt uvedeme. Zároveň počítejte s tím, že není možné vám vaše příspěvky vrátit.

Zájemci o členství v BAČR

Členství v BA je na kalendářní rok s tím, že kdo se stane členem do 30.6., zaplatí plný roční příspěvek 200 Kč, kdo po 30.6., zaplatí 100 Kč.

Zájemci o individuální členství mohou zasílat peníze složenkou na adresu **BAČR, Hana Hyšplerová, Lipová 336, 50732 Kopidlno** nebo převodem na účet: 108596029/0300. Zájemce o ostatní typy členství prosíme o kontaktování Hanky Hyšplerové (kontakt viz str. 2), která s nimi domluví podrobnosti. Můžete si z internetových stránek BA stáhnout formulář přihlášky (individuální nebo kolektivní) pro vytištění z Wordu a zaslání poštou. Přihlášku můžete vyplnit také pomocí našeho on-line formuláře.

Bližší informace: viz strana 2 v Bluegrassových listech.

© copyright 2014

O svolení ke komerčnímu využívání informací z Bluegrassových listů je třeba požádat na naší adrese. V případě převzetí velkých článků musí náš autor dostat řádný honorář a trváme na uvedení Bluegrassových listů jako zdroje.

Sponzoři

bluegrassové asociace poskytují našim členům po předložení průkazky BAČR 5% slevu na nákup zboží ve svých obchodech. Děkujeme jim za podporu! Jsou to:

COUNTRYON

U vodárny 4, Praha 3 (st. metro Jiřího z Poděbrad),
tel./fax: 222 510 410, otevřeno Po-Pá 10.00–12.30 a 13.00–18.00 h.

MIROSLAV SKOTICA

Krátká 3279, 738 01 Frýdek-Místek
tel. 558623500, fax 558622010

RONDO MUSIC

Jiráskova 712, Dvůr Králové nad Labem

JIŘÍ LEBEDA – LEBEDA INSTRUMENTS

Suchá 22, 363 01 Ostrov nad Ohří
jjiri@lebedainstruments.cz, 10 % sleva

PAVEL MALINA, HUDEBNÍ NÁSTROJE MALINA

Prokopova 22, 397 01 Písek, tel/fax 382 212 544

PETR HAHN – HUDEBNÍ NÁSTROJE – COUNTRY WORLD

K. H. Borovského 1422, 356 01 Sokolov
tel. 777 319 040, 352 623 149, e-mail azbest@mbox.vol.cz
5 % sleva na veškeré maloobchodně prodávané zboží

DRECHSLER S.R.O., PRODEJNA HUDEBNIN STRUNKA

Tyršova 91, 276 01 Mělník
pro členy BAČR sleva 5 % na veškeré maloobchodně prodávané zboží v prodejně hudebnin

FIRMA KOBRLE & STEHNO

Výroba a opravy akustických, elektroakustických a elektrických kytar a baskytar. Pro členy BAČR 5 % sleva z ceny nového nástroje a 15 % z oprav.

M&M&Music – Centrum hudebních nástrojů

Radniční nám. 30, 739 34 Senov
poskytuje členům BA slevu 7 % na zakoupené zboží

Bluegrassové listy, zpravodaj BAČR, ročník XIX, číslo 1, březen 2014.

Titulní fotografie: Reno & Harrell {<http://renoandharrell.com>}

Uzávěrka: 9.2.2014.

Adresa vydavatele a redakce: BAČR, Bludovice 137, 741 01 Nový Jičín.

Vychází nejméně dvakrát ročně.

Zodpovědný redaktor: Petr Gärtner, sazba: Miroslav Jiříštil, logo: Vince.